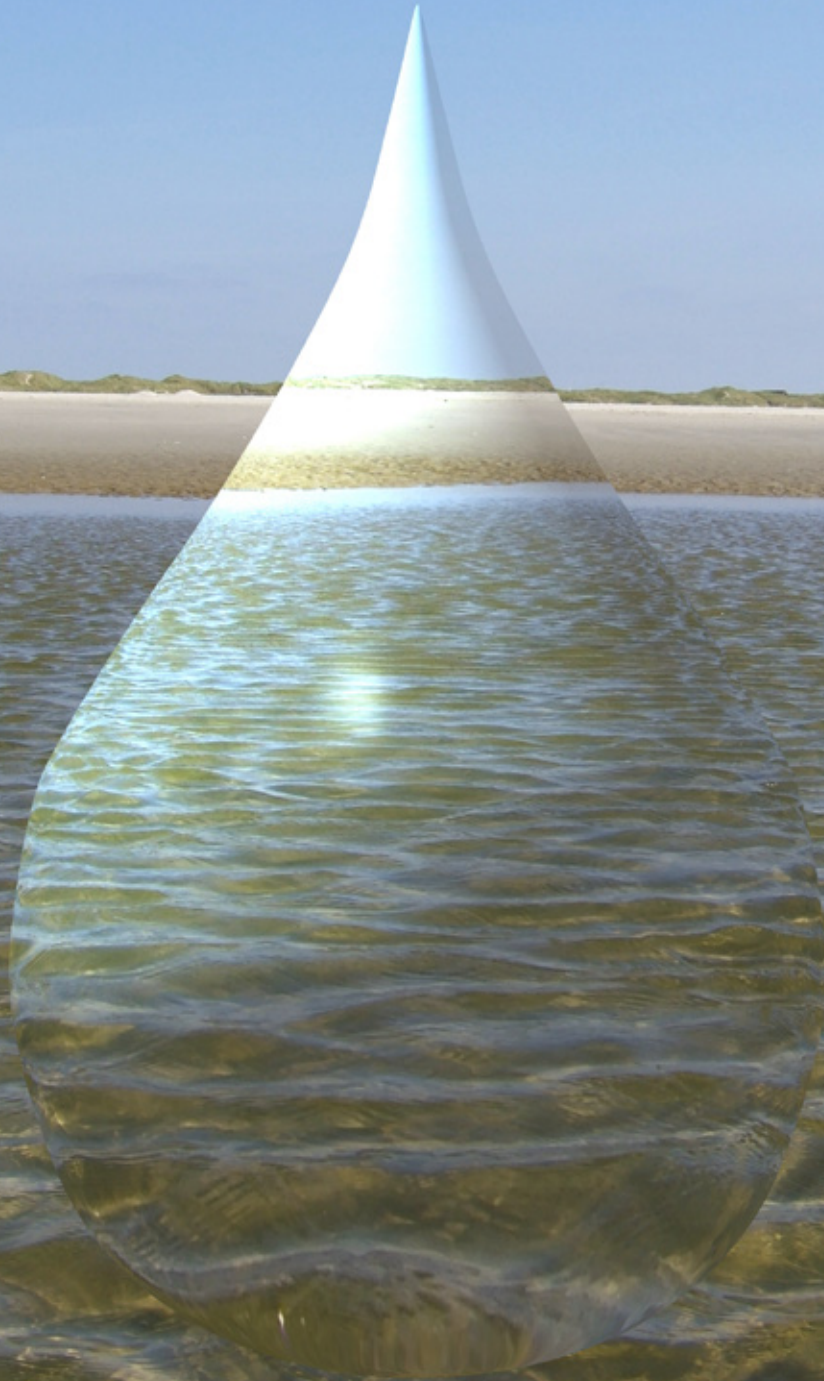

DRÅPEN I HAVET

*Av Kjell Hansen
kjellemann_54@hotmail.com*

Det var en gang en vanddråpe.
Hvis noen prøvde å smake på den så ville de kjenne at den var salt fordi den var en bitte liten del av havet.
Det store uendelige havet som strekker seg rundt hele jorden.
Den lille dråpen visste dette. Den visste også at havet bestod av milliarder på milliarder av små dråper som til sammen var, -nettopp havet.
"Jeg er havet, og havet er meg," tenkte dråpen." Jeg er ett med alle de andre dråpene. De er meg og jeg er dem på en måte".
Ingen kan ta en dråpe ut av havet og si at den ikke hører til der.
"Jeg er en viktig liten brikke i det store, uendelige og mektige havet. Uten meg ville ikke havet være så stort og mektig. Jeg er viktig".
Den lille dråpen følte seg så ufattelig rik ved å være seg bevisst denne fantastiske sannhet. "Hva skulle det vel blitt til med havet, uten oss dråper"?
"Hvis havet hadde visdom, makt, kjærlighet og hva det måtte være, men ikke hadde oss dråper, hvordan skulle det da erfare sine mange ferdigheter? Alt ble bare teori og uten noen som helst nytte". Men: "ved hjelp av oss dråpers erfaringer kan havet nå stadig nye høyder i sin søken etter mer allmakt".

"Men så, - kom det en tid da dråpen, og mange, mange av de andre dråpene begynte å glemme hvem de egentlig var. De glemte fellesskapet og storheten."

Fordi den lille dråpen visste at de alle var avhengig, og hadde stor nytte, av hverandre, så gjorde den alt den kunne for å bidra til fellesskapet. Det føltes å være så lite den kunne gjøre, men den følte slik en trang til å gjøre det og forstod at hvis alle gjorde sitt beste så ville det få virkning rundt hele jorden. Det føltes faktisk som om havet gav den mangedobbel styrke tilbake.
Så her var det bare å stå på.
Men så, - kom det en tid da dråpen, og mange, mange av de andre dråpene begynte å glemme hvem de egentlig var. De glemte fellesskapet og storheten.
Hver dråpe fikk liksom mer en nok med å tenke på seg selv. Den lille dråpen visste fortsatt meget godt at den hadde mange "naboer" og at havet var stort. Men følelsen av enhet var borte. "Jeg gjør så godt jeg kan for å ta vare på meg selv, så får de andre klare seg så godt de kan".
Og det gjorde den, men følelsen av å få mangedobbelt igjen var borte. Alt var et slit og et strev. Den største "skrekken" var tanken på at den kunne bli skyllet på land, hvor solen ville få den til å fordampe. "Det er som å brenne i helvete"

tenkte dråpen og skalv.
Det faktum at han bare ville endre form, bli til damp, for igjen å bli til vann og vende tilbake til havet som en ren og ny dråpe, med nye muligheter til å erfare og huske hvordan alt er, - ja det hadde han glemt.
Tanken på å være glemt og utstøtt av havet var skremmende. "Havet har glemt meg, er sint, og vil bli kvitt meg". I all sin elendighet så hadde dråpen en slags trøst og håp i at den tross alt hadde en form for "fellesskap" med de dråpene som var nærmest. En slags felles skjebne. De passet på at ikke andre dråper fra andre "grupper" blandet seg med dem. Det kunne ødelegge deres "egenart" og måtte forhindres.
Det gikk så langt at de "kriget" mot andre "grupper" for å hevde "sine rettigheter".
Denne nye, "lammende" situasjonen som store deler av havet var kommet opp i gjorde at disse havområdene ble mer og mer forurenset og fikk større og større problemer med å fungere.
Det var jammen ikke lett å være "dråpe i havet" lenger. Men i sitt innerste visste dråpen at noe var galt. Den begynte å jobbe med seg selv i et forsøk på å finne tilbake til sitt egentlige jeg og fellesskapet.

Det viste seg etter hvert at den ikke var alene om å ha slike tanker. Det skjedde en langsom men omfattende "oppvåkning" i havet. Flere og flere dråper "husket" hvem de var og hvordan det skulle være. Snart ble det slutt på "krigene" og redselen for "naboene". Grensene mellom gruppene ble åpne og fellesskaps- og enhetsfølelsen kom tilbake. Havet lever og utvikler seg igjen slik som før glemselens slør la seg og satte sitt preg på alt liv.
Vår "lille dråpe" var igjen travelt opptatt med å hjelpe, og utvikle det enorme potensialet som var i havet, - noe som kun var mulig når alle dråpene samarbeidet i enhet med seg selv, hverandre og havet. Det å igjen kunne kjenne til / huske den store sammenheng og enhet som dråpen alltid hadde vært en del av, dog uten å være klar over det, gav ham nå en ufattelig styrke og kjærlighet.
Det var nesten som himmelen var kommet til havet. Men, - kunne vel himmelen være en del av enheten - i havet?
Hvorfor ikke?

Du lille "dråpe" i menneskehavet!
Du menneske som utgjør menneskehe-

ten!
Du skapning, uansett form og størrelse, som utgjør skaperverket!
Du hver skapte enhet, fra det minste atom til den største stjernesol, som utgjør de uendelige universer!

Hva var vel skaperen uten deg?

Helt i begynnelsen av tidens endeløse øyeblikk var Ånden (Gud) alene i det tomme intet. Åndens essens var visdom, kjærlighet, liv, skaperkraft, - absolutt ubegrenset. Ånden var seg bevisst sin status, men hadde for første og eneste gang ett behov: Å erfare seg selv og dermed vokse og utvikle seg til ennå større visdom, kjærlighet, liv og skaperkraft.

I sitt uendelige "nu", i det tidløse øyeblikk hvor alt skjer samtidig, (tid er noe vi opererer med i vår jordiske virkelighet) skapte skaperkraften (Gud) alt som er. Liksom Ånden i seg selv lever i sin guddommelige syklus, skapte Han alt til å bevege seg / pulsere / leve i sykluser. Alt med skaperkraftens pulserende svingninger i seg. Slik delte skaperen seg selv opp i milliarder på milliarder små og store enheter, samtidig som den er en enhet i seg selv og i alt det skapte. Alt er ett med seg selv, og ett med skaperen selv. Det finnes kun enhet,

atskillelse er ikke mulig. Vi er alle ett.

Skaperen er i seg selv i alt det skapte og erfarer alt det skapningen erfarer. Skaperen erfarer seg selv og vokser dermed i visdom, kjærlighet, liv og skaperkraft. Skaperverket vokser og utvikler seg, hver enhet i sitt eget tempo. Således gjør også skaperen. For å gjøre det fullkomment ble alt utstyrt med fri vilje slik at erfaringene skulle bli ennå større.

Mennesket ble, i sin fysiske tilværelse, i tillegg utstyrt med et glemselens slør, for å gi oss øvelse i å huske hvem vi egentlig er: guddommelige sjeler / skaperånder ute på oppdrag (å erfare og huske hvem vi er) for skapningens Herre.

"Og Herren så på alt Han hadde skapt, og det var fullkomment godt".

Du lille "dråpe", du menneskebarn som maser og strever og sliter deg ut for å få livet til å fungere. Har du glemt hvem du er?

I de perioder av din syklus hvor du er kun ånd, uten fysisk kropp, er du fullt klar over den store enhet som vi alle er deler av, (som dråper i havet) mens du

nå som fysisk menneske bare svakt aner at det finnes noe mer, noe du prøver å huske, noe din sjel (ånd) prøver å minne deg på. Du klarer ikke å føle enhet med alt og alle som er rundt deg.

Vi holder avstand til de andre. Vi krangler og kriger. Sjalousi og avind-syke er vanlig. ”Meg først” og ”alle mot alle”. ”Jeg vil ha mest”. ”De andre får klare seg selv”. Alle kjemper for å oppnå mest, som om livet sluttet ved døden. De aller fleste har glemt hvorfor vi er her. Redsel og smerte preger vår hverdag.

Du lille ”dråpe” i universenes uendelighet, - du kommer snart til å våkne! Glemselens slør er i ferd med å bli tatt bort fra menneskeheten. En etter en begynner vi å huske. Glemselens tidsalder er snart omme. Du er snart rede til å møte morgendagen, den nye tid, din skaper, morgendagens Gud!

Det som de gamle kalte endetidens vekkelse på jorden, er en oppvåkingsprosess hvor vi mer og mer blir i stand til å lytte til / kommunisere med vår sjel som representerer skaperen (Gud) i oss. Snart skal vi igjen, etter mange tusen år i glemsel, få leve bevisst i enhet med alle andre – ja hele skaperverket.

Våre barn skal få lære sann-

behov. Alle vil frivillig gi 10 % av sin inntekt til fellesskapet.

- Alle militærbudsjetter vil bli omdisponert til hjelpearbeid og andre fredelige formål.

- Med kunnskap om at vi alle er ett / avhengig av hverandre, vil alle med stor iver og glød gå inn for å hjelpe hver-

kun er en endring av form og ingen definitiv slutt.

- Vi vil søke etter mesterstatus som er den høyeste form for liv som kan leves på jorden. Visdom og kommunikasjon på det åndelige plan vil være viktig.

Vi er alle som ”dråper” – ørsmå sådanne å regne i det store og uendelige skaperverk. Men uten oss ”dråper” hadde det ikke vært noe som helst. Bare en allmektig ånd som ikke kunne erfare sin allmakt. Du og jeg er uendelig viktig for vår skaper, omsluttet av hans uendelige og betingelsesløse kjærlighet.

Liksom havet er dråpene, så er skaperen oss. Vi kan aldri bli forlatt, - fordi ingen kan gå bort fra seg selv. Vi er enhet, - skaperen og skaperverket. Det er slikt et nesten ufattelig stort og godt perspektiv å ha over livet. Vi er jo ikke ”småkårsfolk” som trenger å stå med hatten i hånden og be om ”almisser” (hjelp) fra ”far”. Vi er ”kongebarn” – vi er Gudesønner og døtre. Vi er i ferd med å ”våkne” og bli bevisst vår egentlige virkelighet. Alt er kjærlighet, guddommelig visdom, - alt er liv, - liv som aldri kan opphøre!

”Liksom havet er dråpene, så er skaperen oss. Vi kan aldri bli forlatt, - fordi ingen kan gå bort fra seg selv. Vi er enhet, - skaperen og skaperverket.”

heten om livet. Alt vi da gjør er til alles beste, - for enheten, for skaperen, for oss selv. En tidsalder er omme, - en ny står for døren! Merker du det ikke? Intet er som før, - det spirer allerede frem!

Den nye generasjon som nå vokser opp, tilhører den nye tidsalder. Disse, som skal arve jorden, vil snu opp ned på mange viktige prinsipper som vi har sett på som selvfølgelig selv om mange av oss har sett galskapen i mye av dette.

- Å løse problemer og konflikter ved hjelp av vold vil ta slutt. Et globalt konfliktråd vil i fremtiden ta hånd om slike saker, og alle land vil frivillig forplikte seg til å rette seg etter dette.

- Straff vil ikke lengre være aktuell måte å behandle lovbrøytne på. De som har problemer med å innrette seg etter den nye tidsalders prinsipper, vil med kjærlighet og omsorg bli tatt til sides og satt under grundig opplæring.

- Verdensøkonomien vil bli totalforandret. Det vil bli lagt til rette for at alle skal få dekket sine grunnleggende behov og mulighet til å arbeide seg opp til en høyere standard. Det vil bli satt et ”tak” for hvor mye noen kan eie. Eiendom / rikdom utover denne maksimalgrense vil gå til å dekke de svakestes

andre, og dermed hjelpe seg selv.

- Full åpenhet, hvor alle kan få tilgang til all nødvendig og viktig informasjon om alt og alle, vil bli praktisert, innen områder som økonomi, samfunnsstyring, m.m. Små private anliggender som ikke trenger offentlighetens lys, vil forbli privat. Åpenhet vil være med å skape større tillit.

- Vår universelle tilhørighet, vår åndelige virkelighet, meningen med skaperverket og de grunnleggende verdier og normer, vil bli vektlagt i stor grad og lagt til grunn for all undervisning i våre skoler. Alle vil bli oppfordret til å danne seg egne meninger, for sin personlige utvikling. Skoletretthet vil bli erstattet med glede over å få lære mer.

- Våre barns horisonter vil utvides og vise seg å være uendelige i sin rikdom, kunnskap og kjærlighet. Vi vil lære å elske uten å sette betingelser. Dette vil bli et naturlig resultat av vår nye kunnskap om enhet. Å elske sin neste slik som vi elsker oss selv vil bli en selvfølge. Å elske skaperen i sin essens, som i skaperverket, vil bli vår største glede.

- Døden vil bli sett på som en stor opplevelse og en overgang til vår åndelige mellomtilværelse. Savnet vil heller ikke bli så stort når vi vet at døden

Det er daggry, - på tide å våkne til en ny og annerledes dag. En ny tidsalder, uten slør, - befridd fra alle våre tvangstanker! Nå ser vi alt stykkevis og delt, som i et speil. Men da, i den nye tid, skal vi få se alt slik som det er! Fullkomment!

Velkommen til en ny dag!

Hva er det da som skal vekke oss, - få oss til å se, innse og kjenne vår status? Nøkkelordet er kjærlighet. En ubegrenset kjærlighet som alltid har vært i oss, vil nå i brytningstiden mellom to tidsaldre slippes frem og bli dominerende i vår hverdag. Vi kan bare ikke la være!

Kjærligheten avler toleranse, toleranse avler fred. Kjærligheten kan ikke være likegyldig. Vi vil mer og mer forstå at vi alle er ett og dermed i større og større grad elske alt og alle uten å sette betingelser. Raskeste veg til kjærlighet er å se menneskeheten som en familie, og slutte å isolere seg. Hver nasjon må forenes! La oss igjen bli ”dråper” i kjærlighetens, livets, skaperverkets, skaperens ubegrensede hav!

Velkommen til en ny verden! Velkommen til et nytt liv!

Med hilsen, til enheten som også jeg er en del av, Kjell Hansen.